

omanik oma saladust sellwiisil tema eest war-
jata püidis.

„Tah!“ vastas see, — just mitte ilma
punaštamato, — „ma saatsin oma kallimad
asjad kõik Pariisi.“

„Seda tegite Teie väga hästi“, ütles
kindral naerdes ja murdis kõne katki.

Aga lošsiproua ei mõelnud sest kõnest mitte
head. Ta oli sõdgiajal kindrali hoolega tä-
hele pannud ja tema näujumest märkinud, et
tal midagi südame peal oli. Sest armas see
mõistlik naesterahwas üsna õieti, et tema ja
ta abikaasa saladus äraantud on.

Wana Fleury peale oli ta nii wäha mõel-
nud, et ta tema enesele oma muret kurtis ja
temalt küsis, kas ta mitte ei teaks arvata
kust see asi on wäljalainud.

„Seda võib kergeste arvata“, vastas see;
„seal on Benjamin, kelle überajamisest ma
Teile juba sagedaste olen rääkinud, kelle eest
ma Teid ise armuline proua, tihti olen maa-
nitsenud, see pištab ennast, kui tal aga üks
minut aega ülejäáb, kõge kindrali adjutanti

juure, joob selle teendritega, ja ma tahan
oma pea peale kihlawedada, see on meie sa-
laduse äraannud.“

Weel sellsamal õhtul andis proua oma
abikaasale nõuu, kohalikku kohtuametnikku
kutsuda, Benjamin kõwašte läbi usutada, ja
siis — kuidas ta ise heaks arwab — kas
teda weel pidada, ehk filmapilk lošsist ja selle
päralt olemast külast wälja ajada.

Nii sündis ka. Benjamin kuulati üle,
tehti süialuseks ja saadeti ära.

Nüüd läksid mõned päewad rahuga mööda.
Kindral ega tema adjutant ei mõinud ühe
teendri puudumist nii suure pere seas mitte
mürgata, siiski ütles esimene, kui ta kord
sõdgi järel, majahärra ja prouaga lošsi-aedas
jalutas ja need tema lahkid wiisijä kiitsid.

„Noh, siis tahaksin ma Teile ka ühte jaa-
dawat mälestuse märki, enese ja oma rahwa
peale, mahajätta. Mis Teie arwate, kui ma
Teile ühte puud siia Teie aeda istutaks, mis
Teile ja Teie armsa sugukonnale tulewail
päiwil, ikka seda tähtsat aega meeletuletaks?“